

Side blande sig deri; det er Ting, som vi nok skal ordne gennem vore Landbrugsorganisationer, det skal I ikke stikke jeres Næse i. Jeg synes, at den mest naturlige Ordning til Bekæmpelse af denne Sygdom maatte, i hvert Fald efter de Anskuelser, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup plejer at nære, være, at Landbrugsorganisationerne overtog Førerskabet og det fulde Ansvar og derigennem fik en betryggende Ordning. Som det gaar nu, hvor man fra Venstres Side hver Dag skælder den højtærede Landbrugsminister ud for de Regler, som ikke kan overholdes, kan det ikke blive ved at gaa. Man søger at fremstille den højtærede Landbrugsminister som en hæsli Person, der søger at genere Landbruget paa alle mulige og umulige Maader, ikke mindst gennem disse Regler. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Landbrugsminister ikke har søgt at faa en Forbindelse med det ærede Medlem Hr. Pinstrup, for saa er jeg sikker paa, at en Overenskomst let vilde kunne træffes, hvorved Staten blev befriet for dette Ansvar og det i Stedet for blev overladt til Landbrugsorganisationerne.

Enkelte ærede Talere har omtalt den tyske Toldlov og Følgerne deraf for vort Landbrug. Jeg skal ikke komme ind derpaa og skulde ikke have omtalt dette, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen i sin Tale i Aftes havde søgt at give det Udseende af, ligesom det ogsaa er sket rundt omkring i Venstreblade, at Socialdemokratiet her er ved at svinge. Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen sagde i Aftes: Der er Ting, der tyder paa, at Socialdemokraterne er ved at skifte Standpunkt her. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har det fra — under denne Finanslovdebat har jeg i alt Fald ikke set Tegn derpaa. Derimod har jeg hørt et Par af det ærede Medlems egne Partifæller fremkomme med Udtalelser, der tyder paa, at der indenfor Venstre er Folk, der gerne vilde skifte Standpunkt. Jeg minder om, hvad de ærede Medlemmer Hr. Brorsen og Hr. Vanggaard har udtalt under denne Finanslovdebat. Men det kunde ogsaa være rart at vide, hvad det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen selv mener, naar han vil gaa med til en aktiv Handelspolitik med nedad-gaaende Toldlinier. Kunde vi ikke faa en Forklaring paa dette Fænomen? Det kunde være rart ogsaa for Regeringens Skyld, den kunde maaske derved faa en Ledetraad.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa det politiske Spørgsmaal. Jeg vilde overhovedet ikke have taget Ordet under denne

Finanslovdebat, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Pinstrup Gang paa Gang havde fremdraget den berømte Kolindsund-Affære og fremdraget den paa en Maade, som er absolut misvisende. Derfor har jeg ment, det var rigtigt at se denne Sag ogsaa ud fra et andet Synspunkt.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem udtalte, at denne Sag fremkom, den Gang — i 1922 — Kolindsund overgik til det nye Ejerlav. Det ærede Medlem mente, at den Gang, det var sket, var der Fred deroppe omkring Sundet, der var ingen Strid i nogen som helst Retning, Striden begyndte først omtrent to Aar senere, den Gang Landarbejderforbundet, efter det ærede Medlems Udtalelse, „væltede sig“ ind over de sagesløse Lodsejere. Det saa nu ikke slet saa lyst ud, som det ærede Medlem vil give det Udseende af, Striden begyndte med det samme deroppe. Allerede i Foraaet 1922 fandt der en meget stor Nedsættelse af Landarbejdernes Lønninger Sted, det nye Ejerlav fulgte med, ja, det gik endogsaa videre, idet det søgte at benytte de daarlige Tider, det da var for Landarbejderne, til at trykke disses Løn endnu længere ned. Halvparten af de 70—80 gifte Arbejdere, der tidligere havde været beskæftigede i Sundet, blev afskediget, en hel Del faste Arbejdere, der havde Arbejde ved Muddermaskinen, og hvis Løn havde været 8 Kr. pr. Dag plus Huslejegodtgørelse og Løfte om stadigt Arbejde, blev nu sat paa løst Arbejde, men alligevel lønnet efter de faste Arbejderses Sats, det vil sige 1 Kr. lavere pr. Dag, og Huslejegodtgørelsen, som de havde haft tidligere, blev taget fra dem. En enkelt af de 13 stakkels Lodsejere derude gik endogsaa saa vidt, at han bød gifte Arbejdere 3 Kr. pr. Dag paa egen Kost. At Lodsejerne, Arbejdsgiverne derude, under disse Omstændigheder ikke har mærket noget, forstaar jeg ikke, for det er jo ganske givet, at Arbejderne, der saa deres Lønninger blive forringet Dag for Dag, ikke har fundet sig godvilligt deri. De henstillede da ogsaa til Ejerlavet at faa en Forhandling i Stand; saaledes at de kunde komme ind paa overenskomstmæssige Betingelser, ligesom de havde andre Steder. Men Ejerlavet vilde ikke. De vilde nok forhandle med den enkelte Arbejder, men ikke med Organisationen.

Her er vi faktisk ved hele Sagens Kærne. Denne Kamp er en Kamp om Organisationsretten. Derfor er det ogsaa, det ærede Medlem med en saadan Iver har kastet sig over denne Sag, fordi han netop vil bruge den til et politisk Formaal: